Súd:	Okresný súd Trenčín
Spisová značka:	27C/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	3120204659
Dátum vydania rozhodnutia:	16. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Bc. Mária Šadláková
ECLI:	ECLI:SK:OSTN:2022:3120204659.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v spore žalobcov: 1. A. A., nar, XX.XX.XXXX, bytom B. C. XXX/XX, C., 2. maloletý A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B.
C. XXX/XX, C., 3. D. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. XXX/XX, C., 4. A. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XX, G., 5. F. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXX, G.,
6. H. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XX, G., všetci žalobcovia právne zastúpení: JUDr. Juraj Ferenčík, PhD, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Krivá ul. č. 23, Košice, IČO: 51 034 336, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom: Štefánikova 17, Bratislava,
IČO: 31 595 545, právne zastúpeného FELIX NEUPAUER & PARTNERS, Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, IČO: 37 928 422, o ochranu osobnosti, sudkyňou JUDr. Máriou Šadlákovou, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 20.000 eur, do 10 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 20.000 eur, do 10 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 3/ sumu 20.000 eur, do 10 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 4/ sumu 15.000 eur, do 10 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 5/ sumu 12.000 eur, do 10 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 6/ sumu 12.000 eur, do 10 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

Žalobcom súd p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobcovia sa žalobou podanou dňa 30.06.2020 domáhali, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 20.000 eur, žalobcovi 2/ sumu 20.000 eur, žalobkyni 3/ sumu 20.000 eur, žalobkyni 4/ sumu 15.000 eur, žalobkyni 5/ sumu 15.000 eur,
a žalobkyni 6/ sumu 15.000 eur, z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. V žalobe uviedli, že vodič A. D. dňa 08.12.2017 v čase okolo 16.15 hod. viedol ako vodič autobus EČV: F. po ceste 1. triedy v katastri obce Kostolná - Záriečie, v smere od Trenčína do Nového Mesta nad Váhom počas predchádzania traktoristu vošiel s autobusom do protismernej časti vozovky, kde došlo k stretu s protiidúcim vozidlom zn. I. E., EČV: J. XQXCX, ktoré viedla G. A. A. a pri dopravnej nehode utrpela poranenia v dôsledku ktorým zomrela. Obvinený svojim konaním porušil ustanovenie § 15 odsek 5 písmeno aj až c) zákona č. 8/2009 Z z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov tým, že predchádzal vozidlo a nemal pred sebou rozhľad na takú vzdialenosť, ktorá je potrebná na bezpečné predchádzame a nemohol sa bezpečne zaradiť pred vozidlo, ktoré chcel predísť a ohrozil vodičku jazdiacu v protismere, čím inému z nedbanlivosti spôsobil smrť. Predmetná nehoda bola riešené v rámci trestného konania, ktoré vyústilo do vydania Rozsudku sp. zn. 2T/1552018 Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. júla 2019, ktorým konajúci súd odsúdil A. D. na trest odňatia slobody v trvaní troch rokov, s podmienečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Vodič na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16.07.2019, po zákonnom poučení podľa § 34, § 121 a podľa § 257 Tr. poriadku, sa k spáchaniu žalovaného skutku priznal a urobil vyhlásenie o svojej vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku. Súd jeho vyhlásenie o vine zo spáchania žalovaného skutku následne prijal, nakoľko nemal pochybnosti o vine obžalovaného, pričom prokurátor odporučil vyhlásenie obžalovaného prijať.

Následok spôsobený protiprávnym konaním vinníka nehody je značný a dotkol sa žalobcov veľmi silným spôsobom, keďže šlo o smrť ich príbuznej. V žalobcu 1/ bola zomrelá jeho manželka, s ktorou žil 21 rokov v spoločnej domácnosti a spolu s ňou vychovali dve deti, maloletého žalobcu 2/ a žalobkyňu 3/, ktorá bola navyše priamo účastníčkou uvedenej nehody. Všetci traja žili s nebohou v spoločnej domácnosti a jej smrť sa ich dotkla veľmi intenzívnym spôsobom. K. A. A. sa dotkla aj žalobkyne 4/, ktorá bola jej matkou. Rovnako tak intenzívne zasiahla do života žalobkýň 5/ a 6/, ktoré boli jej sestrami a prežili s nebohou po boku takmer celý život. Vzniknutý následok je nereparovateľný a zásah do osobnostnej sféry žalobcov a aj s odstupom času je veľmi citeľný. V dôsledku tejto dopravnej nehody spôsobenej vodičkou došlo k zásahu do osobnostného práva žalobcov tak, že bola narušená celistvosť ich rodiny a bolo zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď ochudobnenie žalobcov v citovej oblasti je nenapraviteľné.
V dôsledku tragickej smrti príbuznej žalobcov pri dopravnej nehode došlo k nesmierne závažnej ujme, spočívajúcej v strate milovaného človeka, čím sú žalobcovia do budúcnosti ochudobnení o rodinný život. Ujma spočíva aj v citovej strate, keď žalobcovia smrťou príbuzného stratili jej lásku a radosť s ňou prežívanú. Zároveň žalobcovia utrpeli citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalosti a šoku zo smrti blízkej osoby, ktorá pretrváva do dnešného dňa. Vodič – vinník dopravnej nehody svojim protiprávnym konaním, spočívajúcim v nerešpektovaní zákona o pozemných komunikáciách, zasiahol do osobnostných práv žalobcov a to do ich práva na súkromný a rodinný život.
Medzi žalobcami a zomrelou existovali silné sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, ktoré si budovali až do jej smrti. Porušením práva na život príbuznej žalobcov došlo k nedovolenému zásahu do práva na súkromie žalobcov a takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva rodinný život bola žalobcom spôsobená ujma, ktorá im natrvalo a úplne bráni ďalej naplno napĺňať ich citové potreby.
Týmto nečakaným, šokujúcim úmrtím príbuznej žalobcov došlo k tak závažnému zásahu do práva na ochranu ich osobnosti, spočívajúceho v obmedzení ich súkromného a rodinného života, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia nie je postačujúca. Máme za to, že predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch sú dané, keďže je nepochybné, že ujmu, ktorá žalobcom vznikla, by na ich mieste každá iná osoba považovala za ujmu objektívne závažnú.
S poukazom na uvedené, ako aj zhodnotenie okolností, za akých došlo k nehode, žalobcovia žiadali žalovaného Predžalobnou výzvou zo dňa 25.3.2020, na zmiernenie následkov vzniknutej ujmy o náhradu tejto ujmy spolu výške 105.000 eur tak, že manžel zomrelej, žalobca 1/ žiadal sumu 20.000 eur, deti zomrelej žalobcovia 2/ a 3/ žiadali taktiež sumu 20.000 eur, matka - žalobkyňa 4/ a sestry zomrelej žalobkyne 5/ a 6/ žiadali 15.000 eur, ako náhradu nemajetkovej ujmy za predčasnú smrť svojej príbuznej.

Žalovaná na uvedenú výzvu reagovala listom „Vyjadrenie" zo dňa 18.6.2020, v ktorom oznámila, že podľa jej názoru žiadaný nárok nie je krytý z PZP. Nakoľko žalovaná odmietla uvedený nárok ako neopodstatnený, neostáva žalobcom nič iné, len vo veci obrátiť sa na súd. Žalobcovia zotrvávajú na svojom nároku na úhradu nemajetkovej ujmy tak, ako v predžalobnej výzve.
Žalovaný sa k žalobe vyjadril vo svojom podaní zo dňa 14.05.2021 prostredníctvom svojho právneho zástupcu. V ňom uviedol, že uplatnený nárok žalobcov neuznáva v celom rozsahu, a považujeme ho, za neoprávnený, bez právneho základu, a zároveň ak by tomu aj tak nebolo, za premlčaný. Žalovaný bol poisťovateľom vozidla, ktoré viedol vinník dopravnej nehody, ktorým bola spôsobená nehoda, a to podľa zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „Zákon o PZP"). Žalovaný má za to, že právna úprava rozsahu poistenia zodpovednosti za škodu v ustanovení § 4 ods. 2 Zákona o PZP podáva taxatívny výpočet prípadov, ktoré podliehajú poistnému krytiu, a ktoré sú z hľadiska rozlíšenia toho, čo sa odškodňuje, plne v zhode s právnou úpravou spôsobu a rozsahu náhrady škody OZ ustanovenou v § 442 a nasl., vrátane ust. § 444 OZ. Pod takto vymedzenú škodu Zákon o PZP neumožňuje subsumovať náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcu z ust. § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ sa tak poistený s poisťovňou nadštandardne nedohodne v poistnej zmluve. Žalovaný namietal nedostatok jeho pasívnej vecnej legitimácie v predmetnom konaní, ako aj neexistenciu príčinnej súvislosti s poukazom na § 5 ods. 1 písm. h) Zákona o PZP, v zmysle ktorého „poistiteľ nenahradí za poisteného škodu, ak ide o zodpovednosť za škodu, ktorej vznik nie je v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou.". Vzhľadom na skutočnosť, že vo vzťahu
k žalovanému je poistnou udalosťou dopravná nehoda, a zásah do osobnostných práv žalobcov nastal sprostredkovane v dôsledku reakcie na už následky tejto dopravnej nehody, neexistuje vo vzťahu k žalobcom a uplatňovanej nemajetkovej ujme priama príčinná súvislosť s poistnou udalosťou ako takou v zmysle § 5 ods. 1 písm. h) Zákona o PZP. Má za to, žalovaný je priamo zo Zákona o PZP de facto aj de iure oslobodený od povinnosti plniť za poisteného škodu (nemajetkovú ujmu), a to práve z dôvodu absencie priamej príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou, keďže zásah do ochrany osobnosti žalobcov je reakciou na prvotný následok dopravnej nehody. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, nakoľko pojem nemajetková ujma je užšou kategóriu škody (na zdraví) – a to v dôsledku výlučne vývoja judikatúry, nie je žiadny legitímny dôvod na to, aby sa aj tento nárok ako škoda nepremlčiaval, t. j. v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, ako koniec koncov predpokladá aj sám Zákon o PZP
v § 15 ods. 2. Keďže ku vzniku „škody" došlo dňa 08.12.2017, a k podaniu Žaloby až dňa 09.06.2020, t. j. po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené má za to, že nárok žalobcov v režime Zákona o PZP je aj pre účely premlčania potrebné považovať za škodu na zdraví, pri ktorej plynie výlučne subjektívna premlčacia doba podľa
§ 106 OZ, a kde vzhľadom na dátum Dopravnej nehody – 08.12.2017, a dátum podania žaloby – 30.06.2020, sa nárok žalobcov premlčal. Žalovaný taktiež namietal požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko žaloba obsahuje iba všeobecné a na každý obdobný prípad sa vzťahujúce konštatovania, bez konkrétnych skutkových tvrdení odôvodňujúcich žalobný návrh čo do výšky. Taktiež minimálne u žalobcov v 4. až 6. rade požadovaná výška nereflektuje a nerozlišuje medzi druhom vzťahu s poškodenou (rodič - súrodenec).

V replike zo dňa 29.07.2021 žalobcovia uviedli, že v otázke pasívnej legitimácie žalovaného, tento poukazuje na argumentáciu neaktuálnymi judikátmi z rokov 2007-2013,)a úvahy, ktoré boli medzičasom prekonané a zjednotené v prospech žalobcov, preto je jeho námietka právne irelevantná. Zásadná otázka právneho významu, ktorá sa dotýka tohto konania – pasívna legitimácia poisťovne pri uplatňovaní náhrady nemajetkovej ujmy, bola zodpovedaná a žalovaný, ako aj súdna prax, ju odvodzuje z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/143/2017 zo dňa 27.2.2018, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/95/2017
zo dňa 29.10.2018, rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/5/2018 zo dňa 15.11.2018, rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 9Co/321/2017 zo dňa 18.10.2018, rozhodnutia č. 61
v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR 8/2018, nálezu Ústavného súdu č. II. ÚS 695/2017-45 zo dňa 5.12.2018. Podľa názoru Ústavného súdu vydaným rozhodnutím 3 Cdo 301/2012
zo dňa 31.3.2016 v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky došlo k odklonu od tohto názoru v tom zmysle, že pojem škoda vykazuje aj nemateriálne znaky a aj nemajetkovú ujmu podľa § 13 Občianskeho zákonníka možno zahrnúť pod škodu na zdraví. Najvyšší súd
v rozsudku sp. zn. 6 M Cdo 1/2016 z 31. 7. 2017 uviedol, že pri výklade pojmu škoda pre účely zák. č. 381/2001 Z. z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, pretože citovaný zákon

bol výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené toho času platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009
o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. K zhodným záverom dospel najvyšší súd
aj ďalších rozhodnutiach, ktoré sme vyššie uviedli, a to, uznesení sp. zn. 6 Cdo 143/2017
z 27. 2. 2018 a uznesení sp. zn. 6 Cdo 2016/2017 z 27. 2. 2018, kde súčasne vyslovil,
že rozhodnutia ESD C-22/12 vo veci Haasová a Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 474/2016, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.
6 M Cdo 1/2016, predstavujú ustálenú prax v riešení otázky pasívnej legitimácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Z vyššie uvedeného je preto vyčerpávajúcim spôsobom deklarované, že súdna prax sa zjednotila pri výklade pojmu „nemajetková ujma“, a taktiež aj pri otázke pasívnej legitimácie poisťovní pri náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá
z povinného zmluvného poistenia. Príčinná súvislosť medzi usmrtením A. A. a zásahom do súkromného a rodinného života žalobcov je preukázaná skončeným vyšetrovaním dopravnej nehody, ktorú spôsobil vodič motorového vozidla pri jeho vedení. Výsledky vyšetrovania odôvodnili ďalší postup v trestnom konaní, a to podanie obžaloby na súd a následným odsúdením vodiča za spáchanie trestného činu Rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 2T/155/2018, ktorý bol priložený k žalobe. Týmito výsledkami je viazaný aj civilný súd a preto niet dôvodu pochybovať o príčinnej súvislosti. Usmrtením príbuznej došlo k zásahu do rodinného a súkromného života žalobcov, väzby medzi žalobcami a zomrelou sú navždy prerušené bez možnosti reparácie takéhoto následku. Smrť príbuznej nastala v dôsledku dopravnej nehody, ktorú zavinil vodič D.. Žalobcovia rozporujú taktiež námietku premlčania, ktorú vzniesol žalovaný. Ako uvádza medzi inými uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. 2. 2011, sp. zn. 5 Cdo 265/2009, „Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.“

Na doručenú repliku už žalovaný nereagoval.

Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu 1/, žalobkýň 3/, 5/ a 6/ a oboznámením listinných dôkazov: č.l. 8 výzva na úhradu nemajetkovej ujmy, č.l. 12 rozsudok OS TN sp. zn. 2T 155/2018
zo dňa 16.07.2019, č.l. 15 úmrtný list, č.l. 16 vyjadrenie žalovaného, fotokópiu obálky.

Žalobca 1/ v rámci výsluchu vypovedal, že si pamätá na deň, kedy došlo k nehode jeho manželky, v ten deň prišiel z nočnej a so synom išli do kostola. Keď prišli
už bola u nich polícia, prišli oznámiť, že manželka mala autonehodu. Syn sa na to hneď zosypal, on tak isto. S manželkou boli 18 rokov zosobášení, vo všetkom ju podporoval aj v tom, aby začala študovať a spravila si Bc., aby mohla učiť v škôlke. Ani nie pol roka na to, sa to stalo a zomrela. Mal problémy to predýchať, ľúbili sa, ich spoločný život bol harmonický, čas trávili spolu s deťmi a so širšou s rodinou. Manželka učila v H. K. v škôlke. Následne dostala možnosť učiť v J. A. J. I., čo bolo bližšie, avšak komplikovanejšie, čo sa týka spojov. Za snahu za to, že skončila Bc. sa dohodli, že bude môcť chodiť autom.
To čo sa stalo, ho veľmi zasiahlo. S manželkou si vychádzali v ústrety a rovnako aj s celou jeho a jej širšou rodinou. Celý život sa po tejto udalosti zmenil. Musel zmeniť zamestnanie kvôli starostlivosti o syna, na ktorého zostal sám, bolo už neúnosné pracovať na tri smeny. Syn sa po udalosti, ktorá sa stala jeho matke veľmi utiahol, nechcel chodiť spávať ani k starým rodičom, chodili s ním aj k psychológovi, aktuálne je na jeho výchovu sám.
Musí nad ním držať pevnú ruku a kontrolovať ho aj pri učení, nakoľko sa po tejto udalosti zhoršil, začal sa opúšťať. Teraz je to žalobca 1/, ktorý ho musí podporovať a kontrolovať.
Vo voľnom čase vedie syna k dobrovoľnému hasičskému zboru, rybárstvu, hráva futbal za obec. Všetok svoj voľný čas obetuje len deťom. Dcéra sa už osamostatnila, ale stále sú v kontakte, stretávajú sa a vídajú. S matkou manželky a jej sestrami sa navštevovali pravidelne, mali vynikajúce vzťahy, boli spoločne na dovolenke v Chorvátsku aj v Taliansku, všetky tri sestry s rodinami. Možno aj tri víkendy

v mesiaci sa navštevovali na rôzne sviatky a akcie. Chodili k nim na celé víkendy. Teraz sa tak isto kontaktujú a stretávajú, avšak na deti je sám, preto už nemá toľko času. Neodlúčili sa. Čo sa týka svokra, toho potom, ako sa dozvedel o nehode svojej dcéry brala záchranka, zlyhalo mu srdce, bol nejakú dobu v nemocnici a nakoniec tomu aj podľahol. Matka manželky veľmi ťažko znáša keď
sa rozpráva o jej dcére, neustále len plače, nedá sa s ňou o tom rozprávať, nemohla preto prísť ani na pojednávanie.

Žalobkyňa 3/ vypovedala, že v čase keď mala jej matka nehodu, bola s ňou v aute. Nevedela, že mama zomrela, neustále sa na ňu pýtala, dozvedela, sa to až v nemocnici povedal jej to otec. Bolo to hrozné, nedá sa to ani opísať. S matkou si boli veľmi blízke, trávili spolu voľný čas, mali spoločné záujmy, varili spolu, cvičili. Keď spolu neboli tak
si často telefonovali, volali si denne. Keď sa napr. žalobkyňa 3/ dlhšie sa zdržala v škole, hneď si volali. Myslí na ňu každý deň, doteraz má jej číslo uložené v telefóne a chce jej zavolať. Aktuálne má malé dieťa a chce sa mamy na veľa vecí opýtať. Nie je dňa, kedy by jej nechýbala. Keď je teraz sama matkou veľmi pociťuje, že sa nemá s kým poradiť, nemá jej kto pomôcť, prísť alebo ukázať nejaké základné a bežné veci. Všetko je pre ňu teraz nové a mama jej veľmi chýba, lebo o všetkom by sa s ňou chcela porozprávať. Otca to veľmi zasiahlo, bolo to hrozné, veľmi sa o neho bála. Otec denne chodí na cintorín, bolo to veľmi ťažké. Bála sa ako to všetko prekonajú a ako budú ďalej fungovať. Brat bol ešte malý a nehovoril o tom čo sa stalo, bála sa aj o neho. Mama bola tá, ktorá ich držala po kope ako rodinu. Všetci sa stretávali, celá širšia rodina, mamine sestry, sestrenice, každé Vianoce, Veľká noc, všetky sviatky. Po jej smrti sa to zmenilo, stretávajú sa už menej. A to najmä kvôli smútku. Nemajú potrebu, chuť oslavovať, netešia sa, skôr plačú. Čo sa týka matkinej mamy žalobkyne 4/, táto to veľmi zlé znáša, zrútila sa a preto nemohli prísť. Sama s babkou komunikuje menej, lebo aj pri bežnom rozhovore začne plakať a spomínať na dcéru.

Žalobkyňa 5/ vypovedala, že všetky tri sestry si rozumeli. Trávili spoločný čas, chodievali na dovolenky s celými rodinami, boli v Chorvátsku, Taliansku. Spolu so sestrou chodili dva roky aj spoločne na Pedagogickú fakultu, mali veľmi blízky vzťah. Navštevovali sa na Vianoce, meniny, narodeniny, volávali si, prespávali u nich. Aktuálne je stále v kontakte aj s rodinou zosnulej sestry. Po jej smrti chodievali pomôcť jej manželovi a deťom.
Bolo to veľmi ťažké, jej manžel sa musel naučiť prať, starať sa o domácnosť. Dcéra mala v tom čase len 18 rokov. Musela skôr dospieť a pomáhať v domácnosti. V tom roku aj maturovala. Syn to ťažko znášal. Čo sa týka mamy - žalobkyne 4/ táto to znáša tak isto veľmi ťažko. Najhoršie je ,keď matka príde o dieťa, ťažko sa s tým zmieri. Keď bola sestra malá, bývala chorá, mama sa o ňu bála. Keď sa stalo toto, nevie sa s tým vyrovnať. Do mesiaca zomrel aj otec, o to to bolo ťažšie. Má vlastnú rodinu, manžela a dve deti. Dcéra je vydatá a syn má 14 rokov. So sestrou naposledy bývala v jednej domácnosti pokým sa nevydala prvý krát t.j. v roku 1994. V roku 2014 spoločne externe študovali na Pedagogickej fakulte. Naposledy boli spolu na dovolenke v roku 2017 v Taliansku.

Žalobkyňa 6/ vypovedala, že so sestrou sa stretávali denne, volali si denne, trávili spolu všetky prázdniny, sviatky, dovolenky. Sestra jej pomáhala so synom pokým sa ešte nevydala. Trávili spoločné letné a zimné dovolenky napr. na chate na Orave. Tak isto Vianoce trávili spolu. Riešili spolu všetko, čo sa týkalo detí, rodičov. Aktuálne žije žalobkyňa 6/ s mamou v spoločnej domácnosti t.j. so žalobkyňou 4/. Táto to znáša veľmi zle. Denno-denne sú u nich doma stresy, plače, prezerá si fotky, spomína za zosnulou dcérou. 7Má aj kamarátky, vie sa zabaviť aj s vnúčatami, ale potom zase prídu zlé obdobie. Potom ako sa to stalo, chodila aj k psychiatrovi a psychologičke. Aktuálne ich nenavštevuje, ale lieky berie. Má vlastnú rodinu, manžela, syn - 26 ročný žije v Bratislave a 14 ročná dcéra žije v spoločnej domácnosti. Sestra sa od rodičov odsťahovala prvá asi v roku 1999, žalobkyňa 6/ rok na to po nej a potom aj ďalšia sestra. Ku vzťahu svojej matky a vnučky D. uviedla, že si volávajú a stretávajú sa, pýta sa kto má čo nové a ako sa majú. Zaujíma sa o nich.
A radí im tak babkovsky.

Právny zástupca žalobcov v rámci záverečnej reči, uviedol, že navrhuje,

aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, nakoľko výpoveďami žalobcov bol preukázaný vznik ujmy a zásahu do rodinného a súkromného života žalobcov. Tieto ich výpovede sa vzájomne dopĺňali a korešpondovali a proti strana proti nim nevzniesli žiadne relevantné námietky.

Právny zástupca žalovaného v rámci záverečnej reči, uviedol, že čo sa týka uplatňovanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, tieto sú podľa neho neprimerane vysoké. Žalobcovia si v tomto konaní nesplnili bremeno tvrdenia, kedy ani len nevysvetlili, prečo
si uplatnili takéto výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Bližšie v tomto prípade iba odkázali na iné rozhodnutia v obdobných veciach, urobili si skrátka prieskum a z toho si vyvodili tento nárok. Žalovaný má za to, že tieto nároky sú uplatňované v rozpore s princípom proporcionality, a to s poukazom na hospodárske podmienky v tejto krajine. Má za to,
že v porovnaní aj s výškami náhrad priznávaných v iných štátoch tieto by boli primerane
vo max. výške 50 % z uplatňovanej sumy, preto žiada, aby súd vykonal test proporcionality a takto posúdili nároky žalobcov.

Po tomto oboznámení sa so žalobou, vyjadreniami sporových strán a listinnými dôkazmi súd zistil pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov, vec právne posúdil a rozhodol o žalobe.

Súd v rámci dokazovania zamietol návrh žalovaného na vypočutie vinníka autonehody k jeho osobným a majetkovým pomerom, ktoré súd nepovažoval za rozhodné
vo vzťahu k primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Ak by súd s argumentáciou žalovaného v tomto zmysle súhlasil, došlo by k absurdnej situácii, kedy by žalobcom v prípade majetnejšieho vinníka mala byť priznaná vyššia suma náhrady nemajetkovej ujmy, keď naopak táto má zohľadňovať intenzitu zásahu do osobnostných práv žalobcov a nie majetkové pomery vinníka.

Okresný súd Trenčín rozhodol rozsudok zo dňa 16.07.2019 tak, že obžalovaného A. D. uznal za vinného, že dňa 08.12.2017 v čase okolo 16:15 hod viedol ako vodič autobus EČV:F. po ceste I. triedy v katastri obce Kostolná - Zárečie, v smere
od Trenčína do Nového Mesta nad Váhom, počas predchádzania traktoristu vošiel s autobusom do protismernej časti vozovky, kde došlo k stretu s protiidúcim vozidlom zn. I. E., EČV: J.,ktoré viedla G. A. A., v smere od Nového Mesta nad Váhom do Trenčína, pri dopravnej nehode utrpela G. A. A. úrazovo - krvácavý šok pri kompresívnych poraneniach hrudníka s trhlinou srdca s vykrvácaním do dutiny hrudnej, v dôsledku týchto zranení zomrela, pričom obvinený svojim konaním porušil ustanovenie
§ 15 odsek 5 písmeno a) až c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov tým, že predchádzal vozidlo a nemal pred sebou rozhľad na takú vzdialenosť, ktorá je potrebná na bezpečné predchádzanie a nemohol sa bezpečne zaradiť pred vozidlo, ktoré chcel predísť a ohrozil vodičku jazdiacu v protismere, čím spáchal prečin usmrtenia podľa
§ 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní troch rokov s probačným dohľadom a odkladom a podmienečným odkladom výkonu trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov.

Z úmrtného listu matričného úradu H., zväzok X, ročník XXXX, strana XX, por. č. X súd zistil, že G. A. A. zomrela dňa XX.XX.XXXX.

Žalobcovia si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy priamo u žalovaného, ktorým im vyjadrením zo dňa 18.06.2020 uviedol, že nárok na poistné plnenie nevznikol.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti,
má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti,
za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene
a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z., poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

Podľa § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej
len „CSP“), súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd.
Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

Vychádzajúc zo skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov súd
po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobe žalobcov nie je možné vyhovieť
v celom rozsahu. Súd vyhodnotil podanú žalobu v časti ako nedôvodnú a v tejto časti žalobu zamietol.

Predmetom sporu je náhrada nemajetkovej ujmy spočívajúca v zásahu
do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V konaní bola sporná pasívna vecná legitimácia žalovaného ako aj výška požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobcovia totiž označili ako žalovaného poisťovňu, v ktorej mal ako vinník dopravnej nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie vozidla, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená, avšak žalovaný mal za to, že povinné zmluvné poistenie náhradu majetkovej ujmy nekryje.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť v prvom rade z dôvodu nedostatku svojej pasívnej vecnej legitimácie. Zároveň namietal, že požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy je neprimerane vysoká a žiadal ju znížiť. Súd sa v prvom rade vysporiadal s otázkou vecnej legitimácie, ktorú v konaní namietal žalovaný.

Vecnou legitimáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia,
o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný) (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa22.11.2011, č. k. III. ÚS 517/2011-9).
Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia,
o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom
hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 01.07.2008, sp. zn. 3Cdo 192/2004). Preskúmavanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitimáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

Súd má za to, že námietka žalovaného je nedôvodná a žalovaný je vo veci pasívne vecne legitimovaný. Na podporu tohto právneho posúdenia súd poukazuje predovšetkým na ostatné dve kľúčové rozhodnutia v danej právnej oblasti, a to rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.
S poukazom na závery týchto dvoch rozhodnutí najvyšších súdnych autorít uvedených nižšie, je bez právneho významu námietka právneho zástupcu žalovaného. Ústavný súd SR
v uznesení sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016 konštatoval, že pri výklade významu slova „škoda“ je potrebné skúmať nie len úmysel slovenského zákonodarcu, ale dôležitým
je aj skúmanie úmyslu úniového zákonodarcu, zdôraznil povinnosť súdov uplatňovať
v rozhodovacej praxi eurokonformný výklad zákonov a stotožnil sa so súdmi nižšej inštancie, ktoré uplatnili extenzívny výklad pojmu „škoda“ tak, že do tohto pojmu subsumovali
aj nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv pri dopravnej nehode. K interpretácii poisťovne, že vnútroštátne právo náhradu nemajetkovej ujmy zo zodpovednosti poisteného
za škodu neupravuje, Ústavný súd vyslovil názor, že ide o argumentáciu, ktorá je účelová
a márna. Ústavný súd sa stotožnil so závermi súdov nižšej inštancie, že pre uplatnenie extenzívneho výkladu pojmu „škoda“ je potrebné skúmať, či taký výklad nebude viesť
k aplikácii práva contra legem. Keďže ani Ústavný súd nepovažuje tento extenzívny výklad pojmu škoda za prejav svojvôle vedúcej k ústavnej neudržateľnosti, sťažnosť poisťovne odmietol. Najvyšší súd SR v judikáte č. R 61/2018 (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/230/2017 zo dňa 28.03.2019) rovnako riešil pasívnu vecnú legitimáciu poisťovne
v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí judikoval, že škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu
do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná. Najvyšší súd SR je toho názoru, že pojem škoda, ako ho používa zákon o povinnom zmluvnom poistení treba vykladať extenzívne tak, že tento zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorá patrí pozostalým obete dopravnej nehody a preto zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne musí byť predmetom poistného krytia z povinného zmluvného poistenia.
V zmysle vyššie citovaného judikátu Najvyššieho súdu R 61/2018 preto bude na ochranu práv poškodených svedčiť pasívna vecná legitimácia aj poisťovniam, v ktorých majú škodcovia (vinníci dopravných nehôd, ktorými bolo neoprávnene zasiahnuté do osobnostných práv poškodených) uzatvorené povinné zmluvné poistenie. „Ak by mal platiť výklad pojmu škoda vychádzajúci z textu zákona o povinnom zmluvnom poistení (gramatický výklad), resp. výklad vychádzajúci výlučne z ustanovení Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu, prinášalo by to značné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za takúto nemajetkovú ujmu, ktoré by v individuálnych prípadoch mohlo viesť aj k ich bankrotu. Zároveň by to však mohlo znamenať aj neistotu pozostalých v tom smere, či im prisúdená náhrada bude aj skutočne poskytnutá, resp. riziko, že v prípadoch insolvencie(platobnej neschopnosti) zodpovedného subjektu táto nebude vymožiteľná.“

Povinným na nahradenie nemajetkovej ujmy preto bude, okrem pôvodcu neoprávneného zásahu do osobnostných práv poškodených, aj poisťovňa, s ktorou mal tento vinník uzatvorené povinné zmluvné poistenie na vozidlo, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená. Ak chce žalobca, ako subjekt do ktorého osobnostných práv bolo dopravnou nehodou zasiahnuté, zvýšiť vymožiteľnosť svojej pohľadávky na nemajetkovú ujmu,
má možnosť žalovať v konaní poisťovňu.

S poukazom na právny záver súdu, že nielen vinník ale aj poisťovňa – v tomto konaní ako žalovaný, je pasívne vecne legitimovaný, súd sa ďalej zaoberal meritom veci
a navrhovanou, spornou výškou náhrady nemajetkovej ujmy.

Súd poukazuje aj na rozhodnutie ESD sp. zn. C-22/12 zo dňa 24.10.2019
vo veci Haasova, podľa ktorého povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore
vo veci samej. Za eurokonformného výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o PZP preto žalovaný ako poisťovateľ zodpovednosti za škodu, je pasívne vecne legitimovaným subjektom.

V konaní bola zo strany žalovaného vznesená námietka premlčania, ktorou súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Súd konštatuje, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy je osobnostným právom majetkovej povahy, ktoré (na rozdiel od osobnostných práv) podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote (§ 101 Občianskeho zákonníka). K zásahu do osobnostných práv žalobcov došlo dňa 08.12.2017 a žaloba žalobcov bola podaná dňa 30.06.2020, t.j. v rámci trojročnej premlčacej doby.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Z ustanovenia § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka. Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá (§ 100 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty
v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa vážne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávnych vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka).

Otázkou premlčania uplatneného nároku sa musí súd zaoberať na námietku vždy ako otázkou primárnou, a až následne posudzovať žalobcom uplatnený nárok meritórne. Zásada hospodárnosti konania musí viesť teda konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil
v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie, napr. výšky zostatku pôžičky, bezdôvodného obohatenia, škody a podobne.

Ustanovenie § 101 OZ upravuje všeobecnú premlčaciu dobu, ktorá platí vo všetkých prípadoch, pokiaľ zákon pre jednotlivé práva neustanovuje osobitnú (kratšiu alebo dlhšiu) premlčaciu dobu (pozri § 102 a nasl. OZ). Všeobecnú premlčaciu dobu ustanovuje zákon v dĺžke 3 rokov. Zákon súčasne ustanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby (dies ad quo). Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda akonáhle mohla byť dôvodne podaná žaloba (actio nata). Možnosť vykonať právo po prvý raz ako začiatok plynutia premlčacej doby nastáva v momente, keď je právo žalovateľné. Je to vlastne časový moment, keď sa subjektívne právo transformuje do nároku oprávneného. Pokiaľ subjektívne právo nedospelo do štádia nároku, nemôže začať plynúť ani premlčacia doba (actioni non natae non praescribur). Zákon určuje objektívne stanovený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý nezávisí od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený subjekt vedel alebo nevedel o svojom práve. Všeobecná 3-ročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve (pozri R 1/1998).

Jednotné právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby je zabezpečené radom čiastkových prostriedkov, na ktoré sa možno pozerať relatívne úplne samostatne. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobnostné právo, na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv (podobne ako je to v prípade bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia alebo práva na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov), jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Je to obsah nároku a nie predmet jeho ochrany, čo robí pre povahu nároku rozhodujúce, či sa uplatní všeobecný právny inštitút premlčania. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.

V konaní bolo nesporným, že rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 2T/155/2018 zo dňa 16.07.2019 bol obžalovaný A. D. uznaný za vinného z prečinu usmrtenia – poškodá bola A. A. a poškodení žalobcovia 1-3 boli odkázaní s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Nesporné rovnako bolo, že motorové vozidlo pôvodcu škody (vinníka) bolo poistené u žalovaného.

Žalobcovia sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu, že žalovaný zasiahol neoprávnene do ich osobnostných práv, konkrétne do práva na ochranu súkromia. Svoju žalobu opreli žalobcovia o ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú ochranu osobnostných práv, t.j. práv spätých s osobnosťou človeka. Medzi tieto práva patrí aj právo na ochranu súkromia. Ako správne uviedli žalobcovia, judikatúra súdov ako aj Najvyššieho súdu SR je už ustálená v tom smere, že súčasťou práva na ochranu súkromia je aj rodinný život spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových,

morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami, a konanie, ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny, je konaním napĺňajúcim znaky neoprávneného zásahu do chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny. Tento jednotný právny názor prezentoval Najvyšší súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v rozsudku
sp. zn. 1 Cdo 77/2009 zo dňa 27.10.2010, v rozsudku sp. zn. 5 Cdo 265/2009 zo dňa 17.2.2011, v rozsudku sp. zn. 3Cdo 228/2012 zo dňa 26.9.2013. Koncepcia ochrany osobnosti je založená na objektívnom zodpovednostnom princípe. Nevyžaduje sa teda zavinenie zodpovednostného subjektu, ktorý zasiahol do práva na ochranu osobnosti. Zákon poskytuje ochranu len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený. Ďalšou podmienkou je,
že neoprávnený zásah musí byť objektívne spôsobilý privodiť ujmu na osobnosti fyzickej osoby. Je nevyhnutná aj príčinná súvislosť medzi správaním sa zodpovednostného subjektu
a ohrozením, alebo porušením osobnostného práva.

Ak sú v tieto predpoklady dané, má fyzická osoba podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov (negatórna žaloba), aby sa odstránili následky už uskutočnených zásahov (reštitučná žaloba), a aby bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (satisfakčná žaloba). Pokiaľ by sa zadosťučinenie podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nezdalo postačujúce najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Neoprávnenosť zásahu do osobnosti fyzickej osoby tvorí objektívnu kategóriu. Zásah môže spočívať v aktívnom správaní pôvodcu zásahu ako aj v jeho pasívnom správaní, ktoré spočíva predovšetkým v nesplnení konkrétnej právnej povinnosti.

Základ nároku žalobcov proti žalovanému je daný podľa § 15 ods. 1 a § 4 ods. 2 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný bol poisťovateľom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vinníka autonehody, prevádzkou ktorého bola spôsobená dopravná nehoda, pri ktorej zomrela blízka príbuzná žalobcov. Otázka toho, či poisťovateľ zodpovednosti za škodu prevádzkou motorového vozidla je povinný zaplatiť poškodenému náhradu nemajetkovej ujmy je predmetom nestálej rozhodovacej praxe.

Príčinná súvislosť medzi usmrtením A. A. a zásahom do súkromného a rodinného života žalobcov je preukázaná skončeným vyšetrovaním dopravnej nehody, ktorú spôsobil vodič motorového vozidla pri jeho vedení. Výsledky vyšetrovania odôvodnili ďalší postup v trestnom konaní, a to podanie obžaloby na súd a následným odsúdením vodiča za spáchanie trestného činu Rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 2T/155/2018. K usmrteniu A. A. došlo v dôsledku uvedenej dopravnej nehody, ktorú zavinil vinník nehody p. D., čím došlo k zásahu do rodinného a súkromného života žalobcov. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie a vznik škody sú v logickom slede. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie, bez ktorého by škodný následok nevznikol, teda nebyť protiprávneho konania, škodlivý následok by nenastal. Súd nemal pochybnosti o existencii príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti, keď k zásahu do osobnostných práv žalobcov došlo jednoznačne v dôsledku smrteľnej dopravnej nehody a nebyť tejto tragickej udalosti, škodlivý následok by u žalobcov nenastal, na čo poukazujú aj žalobcovia.

Súd preto konštatuje aj splnenie podmienok na vznik nemajetkovej ujmy
a príčinnú súvislosť medzi usmrtením A. A. v dôsledku smrteľnej dopravnej nehody spôsobenej poistencom žalovaného a zásahom do súkromného a rodinného života žalobcov v zmysle § 11 až 13 OZ.

Žalobcovia svojou žalobou uplatnili nárok na materiálnu satisfakciu podľa
§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu zásahu do ich osobnostných práv. Nemajetkovú ujmu v peniazoch je možné v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať najmä preto, ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti.
Z citovaného zákonného ustanovenia zo slova „najmä“ vyplýva, že ide o demonštratívny výpočet, a preto súd môže tento nárok priznať aj v iných prípadoch. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy

v peniazoch je vždy, v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu, existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Žalobcovia stratili možnosť realizácie a ďalšieho rozvoja rodinného života so zosnulou a sú o citový vzťah k nej úplne a natrvalo ochudobnení a túto značnú ujmu by takto vnímala každá iná osoba v porovnateľnej situácii v akej sú žalobcovia. Z uvedeného je zrejmé, že žiadna forma morálneho zadosťučinenia by nepostačovala na to, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá značná nemajetková ujma na strane žalobcov, ktorých právo na ochranu osobnosti bolo porušené zásahom s neodstrániteľnými následkami. Žaloba
o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je teda na mieste.

Zákonom ani iným právnym predpisom nie sú stanovené maximálne sumy náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a rozhodnutie o tomto nároku je ponechané na úvahe súdu. V rámci svojej rozhodovacej činnosti súdy priznávajú náhradu nemajetkovej ujmy
v peniazoch pozostalým rodinným príslušníkom z titulu usmrtenia ich blízkej osoby v rôznych sumách, vždy v závislosti od okolností toho - ktorého prípadu.

Súd pri rozhodovaní o uplatnenom nároku zohľadnil závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy so zreteľom na jej intenzitu, rozsah, dopad a vzal zreteľ aj na okolnosti,
za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov.

Strata blízkeho človeka predstavuje ujmu v každom veku, bude takúto stratu znášať inak batoľa, ktoré si nie je schopné uvedomiť danú stratu, avšak absencia rodiča ho bude sprevádzať celým životom, dieťa školského veku, ktoré je na rodičovi citovo závislé
a inak dospelý človek, ktorý už nežije v spoločnej domácnosti s usmrtenou osobou a má vlastnú rodinu. Súd mal za to, že zohľadniť vek je potrebné aj z opačnej perspektívy, ako je prežívaná strata usmrtenej osoby u dospelej osoby napríklad už v dôchodkovom veku aj z pohľadu svojich vnúčat.

Najvážnejší zásah do súkromia zažili a zažívajú naďalej deti – maloletý žalobca 2/ a žalobkyňa 3/, a preto súd z dôvodov už uvádzaných, priznal deťom náhradu nemajetkovej ujmy v najvyššej požadovanej výške 20.000 eur. U detí sa jednalo o zásah
do ich života vo veku 9 a 17 rokov, kedy matka bola ich živiteľkou a tie boli na ňu odkázané nielen finančne, ale aj citovo, nakoľko mali medzi sebou veľmi úzke a láskyplné vzťahy. Maloletý žalobca 2/ ťažko znášal stratu matky v útlom veku, zasiahla do jeho schopnosti sústrediť sa, venovať sa učeniu, radovať sa z detstva a „bežných drobností“. Uzatvoril sa
do seba, nekomunikoval o tejto strate, ktorá ho bude sprevádzať už celým životom. Žalobkyňa 3/ v čase keď prišla o matku, bola ešte maloletá, študovala na strednej škole, maturovala. Musela prebrať rolu „hlavnej“ ženy v rodine a jej povinnosti. Aktuálne je sama matkou a preto stratu svojej matky pociťuje intenzívne, pri každodennom kontakte s vlastným dieťaťom. Matka jej v tomto období mala byť oporou, radiť jej, zdielať s ňou každodenné radosti a starosti spojené s materstvom. Túto úlohu nemôže plne nahradiť ani kontakt so starými matkami (babkami), nakoľko je tu prítomný viacgeneračný vekový rozdiel a žalobkyňa 3/ mala s matkou veľmi blízky kamarátsky vzťah. Mali spoločné záujmy, trávili spolu voľný čas, všetko spolu rozoberali. Zásah do osobnostných práv žalobkyne 3/ je rovnako nekompenzovateľný ako v prípade žalobcu 2/.

Rovnako závažný zásah do súkromia zažil aj žalobca 1/, ktorý ako manžel nebohej utrpel ujmu spočívajúcu v intenzívnych pocitoch straty, smútku, úzkosti, beznádeje a zúfalstva zo straty milovanej a nenahraditeľnej osoby, akou bola jeho manželka. Žili v harmonickom manželstve 18 rokov a neprestajne prežívali pocity lásky, spolupatričnosti,

a vzájomnej podpory. Manželka mu bola oporou, bola osobou, ktorá držala celú rodinu pokope, rovnako aj celú širšiu rodinu zo strán oboch manželov. Starala sa o domácnosť, o deti. Túto starostlivosť, najmä o maloletého syna musel v celej miere prevziať na seba žalobca 1/. Prišiel tak o osobu, s ktorou sa delil takmer polovicu života o všetko dobré, aj zlé, čo sa v ich životoch udialo. Manželka mu mala pomáhať s prípravou maloletého syna na dospelosť, s jeho budúcim osamostatnením sa, mal sa s ňou deliť o radosť z prvého vnúčaťa, spoločne mali stáť bol po boku až do staroby, pričom o túto spoločnú budúcnosť prišiel. Jeho ujma je vzhľadom na vzťah, aký s nebohou manželkou prežívali, nenahraditeľná. Preto súd žalobcovi priznal náhradu nejametkovej ujmy v sume 20.000 eur v zmysle žalobného návrhu.

Čo sa týka priznanej náhrady pre žalobkyňu 4/ - matku nebohej A. A., súd mal za to, že strata jej dcéry je bolestivou, traumatizujúcou a frustrujúcou, nakoľko ako matka prežila svoje dieťa. V komparácii s maloletými deťmi, u ktorých bude bezpochyby ovplyvnený vývin a dozrievanie psychiky, u matky nebohej takúto stratu mal za znesiteľnejšiu ako u detí, kedy dospelý človek (žalobkyňa 4/ vek narodenia 1953) sa podľa názoru súdu dokáže vzhľadom na svoju vyzretosť lepšie vysporiadať s bolestivou stratou ako tomu bude u detí, na druhej strane poukazujúc však na fakt, že žalobkyňa 4/ stratu dcéry subjektívne veľmi ťažko znáša, doposiaľ sa s ňou nezmierila, nie je schopná o nej komunikovať a doteraz berie psychiatrické lieky. Vzhľadom na uvedené súd žalobkyni 4/ ako matke nebohej priznal najvyššiu požadovanú sumu vo výške 15.000 eur.

Čo sa týka náhrady pre sestry nebohej – žalobkyne 5/ a 6/, súd mal za to, že je dôvodným im priznať náhradu vo výške 12.000 eur. Na základe miery proporcionality
a v porovnaní, že u maloletých detí sú následky neoprávneného zásahu najzávažnejšie
a u rodiča menej závažne, tak u sestier zosnulej sú intenzita, dopad a dôsledky neoprávneného zásahu zo všetkých žalobcov najmenej závažné. Na rozdiel od detí, ktoré zostali bez matky
a živiteľky rodiny a sú odkázané na pomoc iných, a na rozdiel od matky zosnulej, ktorá prežila svoje dieťa, u sestier zosnulej je miera následkov pri danom porovnaní menej závažnou. Je nepochybným, že žalobkyne 5/ a 6/ stratou svojej sestry utrpeli ujmu spočívajúcu v intenzívnych pocitoch straty, smútku, úzkosti, beznádeje a zúfalstva zo straty milovanej a nenahraditeľnej osoby, s ktorou spolu vyrastali bok po boku, s ktorou mali pekný súrodenecky vzťah a keď mali už aj vlastné rodiny, tak sa medzi sebou navštevovali. Avšak žalobkyne 5/ a 6/ nemali až tak intenzívny vzťah s usmrtenou osobou v porovnaní, ako tomu bolo u detí a matky zosnulej, nakoľko už spolu nebývali so sestrou v spoločnej domácnosti, ako tomu bolo u žalobcov 1/ až 3/. Napriek tomu obe sestry nebohej utrpeli emocionálnu ujmu, o ktorej ani s odstupom času nedokážu hovoriť bez toho, aby sa nerozplakali. Nakoľko vzhľadom na vek usmrtenej sestry bol reálny predpoklad, že by so žalobkyňami 5/ a 6/ mohla prežiť ešte relatívne dlhé obdobie harmonickej rodiny, tak práve aj z týchto uvedených dôvodov súd im priznal náhradu nemajetkovej ujmy nižšiu o 3.000 eur, ako tomu bolo
u matky usmrtenej, a o 8.000 eur nižšiu, ako tomu je u maloletých detí, t. j. vo výške 12.000 eur. Súd zároveň zdôrazňuje, že účelom náhrady nie je reparácia celej majetkovej ujmy,
ale výhradne zmiernenie jej následkov. Nároky žalobkyne 5/ a 6/ v prevyšujúcich častiach priznaných súm, ako nedôvodné zamietol.

Súd pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy využil aj komparatívnu metódu s rozhodnutiami v obdobných veciach, poukazom aj na rozhodnutia uvádzané žalobcami v tomto konaní, kde v obdobných veciach KS TT v konaní sp. zn. 4Co/658/2014 v prípade smrti manželky priznal manželovi ako náhradu nemajetkovej ujmy sumu 50.000 eur, v rozhodnutí KS BB sp. zn. 12Co/465/2014 v prípade smrti manžela a otca detí súd priznal 35.000 eur pozostalej manželke a takisto po 35.000 eur každému z maloletých detí, a v rozhodnutí KS TT sp. zn. 11Co/116/2013 súd priznal manželovi 20.000 eur a deťom 30.000 eur. Súd pri svojom rozhodovaní o určení satisfakčnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal aj na rozsah odškodnenia v daných obdobných veciach. Takisto súd pri komparácii obdobných prípadov poukázal aj na obdobné prípady v rozhodnutiach KS PO sp. zn. 6co/59/2018, kde po dopravnej nehode bolo pozostalej matke priznaných 40.000 eur, otcovi a bratovi po 30.000 eur, v konaní KS BB sp. zn. 14Co/6/2018 pozostalej manželke po dopravnej nehode bola priznaná náhrada 40.000 eur a maloletým dcéram 20.000 eur, v konaní KS TT sp. zn. 23Co/251/2018 priznaná po dopravnej nehode pozostalej matke suma 25.000 eur, v konaní KS TN sp. zn. 19Co/71/2019 bola priznaná náhrada žalobkyniam ako pozostalým dcéram vo výške 20.000 eur každej, v konaní KS TN sp. zn. 27Co/64/2021 bola priznaná

náhrada pozostalým rodičom v sume 20.000 eur každému, maloletým deťom vo výške 40.000 eur každému, a pozostalým súrodencom sumu 19.000 každému.

Zároveň súd poukazuje aj na skutočnosť, že ak vezme do úvahy prisúdené výšky nemajetkových újm v porovnaní napríklad s ochranou slobody prejavu, ktorá je ako ľudské právo a sloboda na spoločenskom rebríčku určite nižšie ako ochrana života či súkromia, tak
v tomto konaní prisúdená náhrada za nemajetkovú ujmu, je podľa názoru súdu primeranou
a zohľadňujúcou devastačné následky po predmetnej nehode, pri ktorej bola usmrtená matka, dcéra a sestra v súvislosti s čím odkazuje na prípady uvádzané v publikácii vydavateľstva VIA IURIS - Centrum pre práva občana s titulom: Sloboda prejavu a žaloby
na ochranu dobrej povesti s podtitulom: Porovnanie prístupu súdov na Slovensku, v USA
a Európskeho súdu pre ľudské práva k žalobám verejných činiteľov, publikovanej v roku 2011. Vo svetle uvedeného mal za zjavné, že argumentácia na ktorej založil svoje rozhodnutie o výške nárokov, nie je v rozpore s argumentáciou žalovanej, ani závermi rozhodnutia NS SR sp. zn. 6MCdo 15/2012 (naopak pri svojej voľnej úvahe z nej vychádzal), vezmúc zároveň
do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, napríklad zákon č. 215/2006 Z. z. o obetiach trestných činov, v zmysle ktorého ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50 násobku minimálnej mzdy (ku dňu dopravnej nehody v r. 2017 suma 453,- eur), čo v danom prípade predstavuje sumu 21.750 eur. Nakoľko predmetný zákon upravuje odškodnenie obetí úmyselných násilných trestných činov, kedy v najzávažnejších prípadoch je možné priznať sumu 21.750 eur, pri zohľadnených kritériách predmetného zákona náhrada nemajetkovej ujmy v dôsledku v tomto konaní prejednávaného nedbanlivostného trestného činu a súdom už opísaných menej závažných,
až najzávažnejších následkov a zásahov do života, súkromia a rodinného života žalobcov 1/ - 6/ priznaných vo výške pre sestry 12.000 eur, matku 15.000 eur a deti a manžela 20.000 eur
(§ 11 až 13 OZ) je podľa názoru súdu aj z tohto hľadiska primeranou.

Priznaná nemajetková ujma vychádzajúca z proporcionality vážnosti jednotlivých práv, komparatívnej metódy v obdobných konaniach a kritérií pravidiel podľa zákona č. 215/2006 Z. z. podľa názoru súdu prvej inštancie nie je naviac príliš vysoká v tom smere, aby znemožnila alebo mimoriadne sťažila podnikateľské aktivity žalovaného, pričom súd mal za to, že prvoradou je ochrana života, súkromia a rodinného života a zmiernenie následkov zásahov do Ústavou SR garantovaných predmetných práv.

Súd teda po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti uzavrel, že žaloba žalobcov je dôvodná v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 20.000 Eur pre každého so žalobcov 1-3, v sume 15.000 eur pre žalobkyňu 4/ a v sume 12.000 eur pre každú so žalobkýň 5/ a 6/. Preto súd výrokmi I.-VI. žalobe v tejto časti vyhovel, lehotu na plnenie určil do 10 dní od právoplatnosti rozsudku
v zmysle § 232 ods. 3 veta prvá CSP, tak ako to navrhovali žalobcovia. Výrokom VII. súd
vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Podľa § 255 ods. 1 CSP Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Žalobcovia 1-3 sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy po 20.000 eur a žalobkyne 4-6 sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy po 15.000 eur. Súd vyhovel žalobe v prípade žalobcov 1-4 v celom rozsahu v prospech každého so žalobcov. V prípade žalobkýň 5/ a 6/ týmto priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.000 eur každej.
V prejednávanej veci výška plnenia (uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) závisela od úvahy súdu. Žalobkyne 5-6/ nemohli predvídať výšku plnenia, ktoré im súd rozsudkom prizná. Rozhodujúca je skutočnosť, že súd konštatoval porušenie osobnostných práv žalobcov, v dôsledku čoho vzniklo žalobcom právo na náhradu nemajetkovej ujmy
v peniazoch, a žalobcovia boli úspešní v merite veci. Samotnú výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy treba vnímať ako podružnú, vedľajšiu, nemajúcu vplyv na stanovenie rozsahu náhrady trov konania žalobkýň. K rovnakému záveru v obdobných právnych veciach dospel aj Krajský súd v Trenčíne napr. v rozsudku sp. zn. 17Co 332/2017 zo dňa 25.7.2018,
v rozsudku sp. zn. 6Co/288/2017 zo dňa 8.6.2018.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal súd za to, že žalobcom patrí podľa čl. 4 ods. 1, ods. 2 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže takýto výrok
o náhrade trov konania zodpovedá spravodlivému a rozumnému usporiadaniu procesných vzťahov v prejednávanej veci. Preto súd výrokom VIII. vyslovil, že žalobcovia majú proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len
v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda,
z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody)
a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť
a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.